

esserede Kredse er tilkendegivet, at ogsaa der anser man det dog for at være af nogen Betydning, at en Formindskelse af Underskuddet paa vor Handelsbalance tilstræbes gennem Foranstaltninger som dem, her er Tale om. At man saa intet som helst Hensyn tager hertil, kan ikke undgaa at undre mig.

Der er altsaa et Flertal, som efter de faldne Udtalelser nu vil tage Ansvaret for, til Trods for de Advarsler, der er givet, at forkaste det foreliggende Lovforslag og dermed i Virkeligheden gøre rent Bord, i alt Fald for Landstingets Vedkommende, saaledes at vi vel staaar overfor den Situation, at en Afslutning af Rigsdagens Arbejde i denne Omgang snart kan finde Sted. Der er vel saa intet andet at gøre end at afvente, hvad der derefter maatte ske, afvente det næste Stadium i den Situation, som vi er inde i. Hvor lang denne Ventetid kan blive, ved jeg ikke; det var selvfølgelig bedst for Landets Skyld, om den blev lang, men derom kan ingen vide noget, hvormod der ikke i samme Grad behøver at være Tvivl om, hvem der har Ansvaret for det negative Udfald af den Valutaforhandling, vi nu er ved Enden af. Der er vel ingen Tvivl om, at det for Erhvervslivet kan blive ubehageligt, hvis Udsving begynder igen. Hvis de advarende Røster, som har lydt, faar Ret, er der vel ingen Tvivl om, at det i første Linie vil være ubehageligt for Handelslivet og Næringslivet i det hele. Det er jo fortrinsvis disse Kredse, som vilde nyde godt af Foranstaltninger, der tog Sigte paa en Stabilisering af Valutaen. I næste Linie er det naturligvis den købende Del af Befolkningen, som efterhaanden vilde faa Fordele af den stabiliserede Valuta. Endelig vilde Skatteevnen utvivlsomt bedres, hvis en almindelig økonomisk Bedring efterhaanden kunde etableres.

At der til dette Formaal ogsaa er Grund til at betragte andre Midler end dem, som der har været Tale om her, har jeg allerede betonet ved Sagens første Behandling, og det har aldeles ikke ligget udenfor Ministeriets Overvejelser at gaa til de Foranstaltninger, som det ærede Medlem, der talte paa de Konservatives Vegne, nu igen omtalte, nemlig Indskrænkning af Seddelmængden. Derom har der været Forhandling, ikke blot i Ministeriet, men ogsaa med Valutacentralens og Nationalbankens Bestyrelse, og der er, saa vidt jeg kan bedømme Stillingen, paa disse Steder Enighed om, at man bør tilstræbe en Politik, der retter sig derimod. Det ligger derfor ikke udenfor

de Muligheder, som man vil komme til at beskæftige sig med. Men jeg synes ikke, det ene udelukker det andet.

Det havde uægtelig i den Situation, vi nu er inde i, været af nogen Betydning, om disse særdeles lempelige Foranstaltninger, som her er under Behandling, var blevet gennemført og havde øvet den Indflydelse, som man i Erhvervskredse er paa det rene med, at de kunde øve. Hvis man mener, at det, der sker ved Forkastelsen i Dag, i særlig Grad gaar ud over det socialdemokratiske Ministerium — og jeg forstod paa det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds, at han nød den Tanke, at det var jo dette ubehagelige Ministerium, som det rettede sig imod —, er det dog vist en Fejltagelse. Jeg tror, at Ministeriet kan tage denne Situation med Sindsro, der er andre, som har mere Aarsag til at føle Uro end Ministeriet. Det er jo ikke usandsynligt, at vi snart igen mødes til Valutaforhandling; enhver faar sin Besøgelsestid, ogsaa det høje Landsting; men jeg haaber, at det vil være mindre skadeligt for Erhvervsliv og Samfundsliv, hvad der sker her i Dag, end de sagkyndige hidtil har udmalet at det vil være. Jeg beklager, at man vil forkaste det foreliggende Lovforslag, og maa fremdeles anbefale dets Vedtagelse.

Brandes: Jeg skal fatte mig i stor Korthed af Hensyn til Tiden — ellers vilde ganske sikkert de mange Spørgsmaal, der er fremført under denne Forhandling, meget nemt for mig, som interesserer mig dybt for disse, kunne føre til en længere Udvikling —, og jeg vilde slet ikke have taget Ordet, hvis ikke gentagne Gange om ikke mit Navn, saa i alt Fald jeg selv var blevet fremdraget under Forhandlingen.

Dersom jeg havde nogen Magt over det høje Landsting, hvad jeg beklager jeg i dette Tilfælde ikke har, vilde jeg foreslaa, at denne Behandling standsedes, og at Sagen paa ny henvistes til Udvalget. Det forekommer mig ingenlunde, at det høje Landsting kan være bekendt at ende denne Sag paa den Maade, som her er foreslaaet fra Flertallets Side. I den ikke korte Tid, jeg har været Medlem af Landstinget, og i den Tid, jeg kan se tilbage paa ved historisk Erfaring, ved jeg næsten intet Eksempel paa, at det høje Landsting overfor en saa betydelig Sag, som det her gælder — og Sagens Betydelighed er indrømmet fra alle Sider —, har taget den Stilling direkte at forkaste et Lovforslag. En saadan Fremgangsmaade kunde man maaske tænke sig anvendt af et mere ungdommeligt